

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. november 17.
(vasárnap este)**

Szepesy László

ELVESZETT, KERESETT, MEGTALÁLT

Énekek: 461, 215,1-4

Alapige: Lukács 15,8b

„...nem keresi-é gondosan, mígnem megtalálja?”

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, mennyei Édesatyánk, hogy ez a lelki ének is emlékeztet minket arra, hogy jöhetünk Tehozzád úgy, ahogy vagyunk. És Te minden akadályt legyőzől azért, hogy Hozzád közelebb kerüljünk. Érezhetjük magunkat erőtleneknek, bűnökkel megterhelteknek, Tőled távol levőknek, nincs olyan akadály, melyet szerelmed és kegyelmed ne győzne le. Köszönjük Neked, hogy Te magad vagy az, aki mindent megteszel azért, hogy Hozzád találjunk, és Te magad vagy az, aki igazából elénk jössz.

Kérünk Téged ezen a mai estén is, keress bennünket az igén keresztül, kérünk, hadd vegyük azt úgy, mint személyesen nekünk szóló és minket megszólító üzenetet, ami Tőled van. Kérünk, Urunk, hogy mindez hadd gondolkoztasson el bennünket, de ne csak a gondolatunkig, hanem szívünkig hadd jusson el szavad, hadd adjunk Neked igazat mindabban, amit mondasz, és segíts, Urunk, hogy hit által úgy meg tudjuk ragadni, hogy változzon életünk, változzon az, akik vagyunk, és mindaz, amit Rólad hiszünk. Ezért kérjük ezen a késői órán is Szentlelked munkáját, aki arra tanít minket, amit Te szólnsz, és kérjük, hogy segíts, ne essen semmi se a földre a Te igédből. Így áldd meg esti együttlétünket, add, hogy a mi javunkra és a Te dicsőségedre hadd legyen.

Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

A tudomány fejlődésével az ember újabb és újabb utakat és módszereket talál ki arra, hogy minél jobban megismerje önmagát azért, hogy válaszolni tudjon arra az örök kérdésre, hogy kik vagyunk mi, emberek valójában, és miért ilyen életet élünk. A biológia kutatja az agy, az idegrendszer, az emberi test titkait, a pszichológia az emberi értelmet, pszichét próbálja megérteni, kifürkészni, kielemezni, más tudomá-

ELVESZETT, KERESETT, MEGTALÁLT

nyok az életünket jelentősen meghatározó környezeti tényezők befolyását igyekeznek megtalálni, feltárni, és még sorolhatnánk, hogy az ember különféle módszerekkel hogyan keresi azt, hogy kicsoda ő valójában. Napjainkban észrevehető az a tendencia, hogy egyre többen foglalkoznak – nem csak tudományos körökben, hanem egyszerű emberek, és a média is – ezekkel a tudományokkal és kérdésekkel, különösen is a pszichológiával, és ha őszinték vagyunk, sokan ezt azért teszik, mert bizonytalanok a felől, hogy kik is ők valójában. Válaszokat akarnak, meg akarják érteni saját érzéseiket, viselkedésüket, jellemüket, és megoldást találni arra a kérdésre és tapasztalásra, hogy valami nincs rendben. Az ember keresi önmagát.

Ez a keresés azonban, akármilyen precíz, meghatározott módszerekkel is történik, akármilyen érdekes eredményeket is mutat fel, végcélját tekintve azonban mindig kudarcra lesz ítélve. Miért nem sikerülhet az embernek megtalálnia önmagát? Azért, mert ezt a keresést Istenre való tekintet nélkül végzi. Az embert önmagában, mindenkitől függetlenül akarja megismerni, pedig az ember Istennel való kapcsolatra, közösségre teremtett lény, és ha őt kiragadjuk ebből a kapcsolatból, nem fogjuk teljesen megérteni sosem. Az embert meghatározó tényezők közül csak azt nem vesszük figyelembe, aki a legnagyobb hatással van ránk, akitől függ egész életünk, akinek köszönhetjük, hogy holnap új nap virrad fel ránk, akitől kaptunk minden testi, lelki, értelmi képességet: magát Istent. Istent kihagyva a folyamatból az ember hiába keresi önmagát, nem fog sosem eljutni a teljes igazságra. De ha eljátszunk az a gondolattal, hogy netán el is jutna, az sem segítene rajta, mert felfedeznénk, hogy mindenben Istentől függünk, mégis a Vele való kapcsolatunk megromlott. Azaz olyan állapotban és helyzetben vagyunk, amin magunk már nem tudunk változtatni, ezt a kapcsolatot nem tudjuk magunk helyrehozni. Az ember olyan helyzetben van, amiből nincs önmegváltás. Lehet, hogy ebben a 70-80 évben, ami adatott nekünk, bizonyos mértékben megváltozhat az életünk, de az igazi boldogságra és az örökkévalóságra nézve nincs semmi reményünk önmagunkban.

Lukács evangéliumának 15. fejezetében Jézus Krisztus egy igazi örömhírt mond el a magát kereső embernek. Azt, hogy nemcsak az ember keresi önmagát, hanem Isten is keres minket! Ő azért keres minket, hogy igazán megismerjük Őt, Őáltala és Őbenne magunkat, azt, hogy milyen a Vele való kapcsolatunk. Keres, hogy megmentse és újjá tegye életünket! Nem természetes dolog, hogy valaki ennek örül, hogy Isten keres bennünket, sokak számára ez a hír közömbös, sőt egyenesen néha sokakat még bosszant is. De hogy igazi örömhír legyen számunkra, Jézus Krisztus a Lukács 15-ben 3 alapvető igazságot mond el, és ezekre hívja fel a figyelmünket. Ezek annyira fontos igazságok, hogy egymás után 3 példázatot is mond róluk, hogy jól megjegyezzük és megértsük őket. Az elveszett juh, az elveszett drakhma és az elveszett fiú (vagy más, ismertebb nevén tékozló fiú) példázatát. Ezeknek a tanításoknak – még ha részleteikben el is térnek egymástól – a fő mondanivalója ugyanaz. Mi az a 3 igazság, amelyek hűen jellemzik Isten szemszögéből helyzetünket, valódi állapotunkat? Ezek a következők: (1) az ember elveszett Isten nélkül, a szó legsúlyosabb értelmében. (2) Isten keresi az elveszettet azért, hogy megmentse. (3) Isten Jézus Krisztusban megtalálta az embert, és ez lehet igazi örömünk, és annak forrása. Erről a 3 állapotunkról szeretnék a ma esti igehirdetésben szólni néhány gondolatot az említett 3 példázat alapján.

Az első, amire Jézus Krisztus felhívja a figyelmünket, az az elveszett voltunk. Már maga a kifejezés is, hogy elveszett, arra mutat rá, hogy nem egyedül kellene él-

nünk. Mert az, hogy valaki vagy valami elveszett, arra mutat rá, hogy valakihez tartozunk, valaki számára veszünk el. Az, ami senkié, nem tud elveszni abban az értelemben, hogy valaki hiányolná, vagy valaki keresné, vagy valaki számára fontos lenne, hogy nincs meg. Mindhárom példázatban hangsúlyos, hogy az elveszett dolog, személy valakihez tartozik: az elveszett juh a pásztorhoz, a drakhma az asszonyhoz, a fiú az atyához. Ennek ismeretében az elveszett állapotunk még szomorúbb és kétségbeejtőbb, mert azt is jelenti, hogy nem vagyunk a helyünkön, annál, akihez tartozunk, akié vagyunk, azaz nem vagyunk Istennel. Ádám és Éva történetéből is világosan látszik ez: az Isten hangját meghalló ember menekül Isten elől, és elrejtőzik az elől, akihez tartozik. Hiába szól az ige, az isteni hang, az ember menekül előle. Többé nincs Istennel, Őnélküle akar élni, azaz elveszett állapotba kerül.

Ez az elveszett állapot pedig veszélyes ránk nézve. Jézus Krisztus mindhárom példázatban hangsúlyozza ezt. A bárány elpusztul pásztora nélkül, mert vagy vadállat öli meg, vagy valamilyen mérgező növényt eszik, vagy beleesik egy szakadékba, vagy valami más történik vele. Az elveszett pénz önmagában használhatatlan, nem ér semmit, mert csak az tudja használni, akié az a pénz, annak jelent valamit. A pénz nem tudja magát használni, csakis tulajdonosa kezében ér valamit. Egyébként pedig csak egy fémdarab, ami ott hever a földön. A pénz egy ember által kitalált fogalom és érték, természetes ásványból, fémből, vagy papírból készült. Az elveszett fiúra az atya szeretete és gondoskodása nélkül mi vár? Mi történik az elveszett fiúval? Eltékozolja vagyonát, nyomorúság, nélkülözés, magány, egyedüllét lesz a része. Az Isten nélküli állapotunkat Jézus Krisztus határozottan veszélyesnek festi le.

Mégis – hadd fogalmazzak így, hogy – akármennyire veszélyes is ez az állapotunk, az ember nem hiszi el sem azt, hogy elveszett, sem azt, hogy ennek milyen komoly következményei lehetnek rá nézve. Mert ha belegondolunk, a legtöbb ember nagyon is úgy él, mint akik Isten nélkül is megtalálják életük igazi célját, mintha valóban boldogságot éreznének, s ezért nem is keresik Őt. Mindannyian éljük a magunk kis életét, a másikról lehet, hogy elhisszük, hogy elveszett, mert olyan rossz az élete, de magunkról nem. Pedig ahány ember, annyi fajtája van az elveszettségnek. Saját fejünk után megyünk, mint az elveszett juhok, nincsen vezetőnk. Nekünk ne mondja meg senki, hogy merre tartsunk, mit tegyünk, hogyan éljünk. Majd egyedül boldogulunk. Azt eszünk, amit akarunk, nemcsak testileg, hanem lelkileg is. Szívünket és elménket olyan ideológiákkal, akár sorozatokkal, filmekkel, tudományos magyarázatokkal, népszerű szólamokkal tápláljuk, amivel akarjuk, nem törődünk azzal, hogy ezeknek milyen hatása vagy következménye lehet ránk. Erősnek képzeljük magunkat szembeállni minden veszéllyel, legalábbis előtte, aztán amikor benne vagyunk, akkor meg kétségbe esünk, hogy legyőz minket. Hamis biztonsággal áltatjuk magunkat. Közben lelkileg elveszettek vagyunk, mint egy élettelen, halott pénzdarab. Azt sem tudjuk, hol vagyunk igazából. Örökségünket eltékozoljuk, átadjuk magunkat a naponkénti élvezeteknek. Gondoljuk végig, hány ember életcélja ez: dolgozni. Miért dolgozol? Hogy legyen pénzed. Miért kell a pénz? Nemcsak azért, hogy eltartsd magad, hanem hogy legyen valami szórakozásod. Ennyi az élet? Istentől függetlenül, távol akarunk élni, és bebizonyítani, hogy boldogulunk mi magunk is. Azt hisszük, hogy nem tartozunk senkihez, és ebből az következik, hogy soha nem kell számot adnunk tetteinkért, bűneikért, azt hisszük, hogy a gonoszság, a szenvedés és a halál természetes dolog, és a halállal véget ér minden. Vagy hogyha azt hisszük, hogy nem ér véget, akkor nagyon sokan úgy gondolják, hogy van egy jobb hely,

ELVESZETT, KERESETT, MEGTALÁLT

ahová a lelkek mennek, és magától értetődő dolognak tartják, hogy ők oda mennek. Röviden, nem hisszük el, amit Jézus Krisztus mond, hogy Nélküle elveszettek vagyunk ebben az életben, és hogyha nem talál meg bennünket, akkor az örökkévalóságban is.

Erről az elveszett állapotunkról azonban mást is mond Isten. Többek közt azt, hogy bár elveszettek vagyunk, de nem vagyunk elfeledettek, mert Isten nem mondott le rólunk, és nem felejtett el minket. A pásztor nem felejtette el az őt elhagyó bárányt, ahogyan az asszony sem az elveszett pénzt, vagy az atya a fiút. De Isten nemcsak gondol ránk, elveszettekre, hanem hadd fogalmazzak kicsit másként is: továbbra is igényt tart ránk. Az Övé vagyunk így, elveszett voltunkban is. Az elveszettség nem változtatja meg azt a tényt, hogy kihez tartozunk. Isten igényt tart ránk. És a példázatokban Jézus azt is hangsúlyozza, hogy Számára értékesek is vagyunk, ahogyan a példázatbeli elveszettek is azok voltak. Jézus Krisztus egyre nagyobb hangsúlyt helyez erre az üzenetre. Az elveszett juh csak egy volt a száz közül. A pásztor mégis utána ment. A drakhma, a pénz már a tizedét jelentette a vagyonnak, az már komolyabb veszteség, ha elveszik. A fiú pedig egy volt a kettő közül. Egyre értékesebbnek mond minket Krisztus. De ez nem azt jelenti, hogy értékünk önmagunkban van, hanem azt, hogy értékünket Isten irántunk való szeretete adja. Mert a bűnben, a romlottságban, a tévelygésben, az önfejűségben, a makacsságban, az elveszettségben nem sok érték van, de mivel Isten a magáénak mond bennünket, és kiárasztja ránk az Ő szeretetét, ez adja meg nekünk a mi igazi értékünket. Isten szeretete, amely képes helyreállítani bennünket. Istennel való kapcsolatunkban találjuk meg az igazi értéket. Végül pedig elveszett voltunkat Isten meg akarja változtatni, hadd fogalmazzak így, reményteljessé akarja tenni. Ugyanis elveszetteként is reményteljesek lehetünk, mert Isten keres minket. Elveszettek vagyunk, de keresettek, és ez lehet a mi reménységünk. Mindaz, amit Isten tesz, ha arra nézünk, akkor elveszetteként is reménységünk lehet.

Isten tehát ma este azt kérdezi először tőlünk: hisszük-e azt, amit Ő rólunk mond, hogy Nélküle elveszettek vagyunk? Hiszzük-e, hogy ez életünk legnagyobb problémája, és hogy ennek súlyos következményei vannak ránk nézve? És hisszük-e, hogy elveszetteként is lehet reménységünk? Isten maga!

Másodszor Jézus Krisztus arról az állapotunkról beszél, hogy Ő keres minket. Azaz keresettek vagyunk. Bár sokan azt hiszik, hogy ők keresik előbb Istent, a Biblia mindig hangsúlyozza, hogy Isten előbb keresi az embert, és ennek eredménye, következménye az, hogy mi is elkezdjük Őt keresni. Gondoljuk végig a 3 példázatot, hogy ki az, aki keresi az elveszetteket, kihez tartoznak az elveszettek? Az elveszett juh példázatában a pásztor az, aki az elveszett juh után megy. Tudjuk jól, ki ez a pásztor: Jézus Krisztus. A harmadik példázatban az elveszett fiú után ki vágyódik, ki az, aki lesi messziről, hogy jön-e, és kimegy elé, amikor jön? Az atya. Tudjuk jól, hogy ki ez az atya: mennyei Atyánk. Az elveszett drakhma példázatában ki keres? Az asszony. Testvérek, a Bibliában az asszony – vagy más igeversekben a menyasszony – kit szimbolizál? Az egyházat. És az egyházat ki indítja az elveszettek megkeresésére, a misszió munkájára? Ki él és munkálkodik a szent egyházban? A Szentlélek! Jézus Krisztus ebben a 3 példázatban arra mutat rá, hogy a Szentháromság Isten keres bennünket! Utánunk jön, hogy megtaláljon.

Mindhárom példázatban hangsúlyos az, hogy Isten személyesen keres! Azaz, amikor Őröla hallunk vagy olvasunk, akkor az nem pusztán emberi gondolatokat jelent, nem annak az embernek a gondolatát pusztán, aki éppen beszél, hanem rajta keresztül Isten maga hív és keres minket! Amikor a Biblia igeverseit olvassuk, amikor

azok megszólítanak, elgondolkodtatnak, megállítanak bennünket, akkor Isten maga szól hozzánk. Isten maga keres minket, mert Ő személyes kapcsolatba akar lépni velünk. A példázatokban ezt úgy is az értésünkre adja, hogy rámutat arra: ez a keresés Számára a legfontosabb munkává válik. A pásztor és az asszony minden más dolgot, teendőt félretesz azért, hogy elkezdje keresni az elveszettet. Lett volna más dolguk? A pásztornak ott volt a 99 maradék juh, velük is lett volna elég teendő. A háziasszonynak nem lett volna számtalan más dolga? Dehogynem. Egy háziasszonynak mindig van elég teendője. Mégis mindent félretéve elkezd keresni az elveszettet. Jézus Krisztus egyszer azt mondta magáról a Lukács 19,10-ben: „*azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett*”. Ez számára az elsődleges, mert csak úgy menthet meg minket, hogy keres, és ezzel dicsőíti leginkább mennyei Atyánkat! Ebben a keresésben Isten kitartó, ahogy a példázatbeli keresők is. A 3 példázatban a keresés addig tart, amíg az elveszett megtaláltatik. Isten sose sikertelen az ember keresésében, mi lehetünk azok, mi nem fogjuk megérteni magunkat, másokat tökéletesen, mint már mondtam. Isten azonban megtalál bennünket. Ő mindig megtalálja azt, akit keres. Még akkor is, ha úgy érezzük, hogy már hosszú ideje keres minket. Lehet, hogy már több évtizede vagy több éve. Isten akkor is magához hív és keres, és Ő megtalálja az elveszettet.

Hogyan keres minket? Az Ő igéjén keresztül a hívőket felhasználva eszközül. A második példázatban, az elveszett drakhma példázatában részletesen beszél erről. Mit mond? Azt mondja, hogy az asszony világosságot gyújtva, és a szobát, házat kisöpörve keresi az elveszett pénzt. Mit jelentenek ezek? A világosság az Isten Igéje, ami az igazságot tartalmazza rólunk, életünkről, Istenről és a világról. Ez által a világosság által akar bevilágítani és fényt gyújtani Isten a szívünkben, Isten Igéjének hallása, átgondolása, igaznak tartása, elhívése által, azt akarja, hogy megértsük és elhiggyük, amit Ő mond! Hogyan keresi a Szentlélek az egyházban az elveszetteket? Az Ő Igéjén keresztül. A Biblia pedig – tudjuk jól, akik már megtaláltattunk – mindent teljesen más megvilágításba helyez, ha elhisszük a benne leírtakat, mert Isten Lelke más magyarázatot ad az életünk dolgaira, mint mi magunk. Mit jelent a söprés, a por, a kosz eltüntetése? Ez a bűnnel való harcot, a bűn megbánását, leleplezését, kimondását (és nem tagadását), a bűn megtagadását és elhagyását szimbolizálja. Mert a világosságban az ember sok bűnt lát meg, amit addig nem, és miután meglátatja, észreveszi ocsmány voltát – bocsánat, hogy így fogalmazok –, szabadulni kíván tőle, és tudja jól, hogy magától ez nem megy. Egy Szabadítóra van szüksége: Krisztusra, ezért Istenhez fordul, meg akar térni a bűnből, el akarja hagyni azt. Isten keres bennünket. Hogyan? Az ige hirdetése és a megtérésre hívás, a bűn elhagyására való felszólítás által.

Az a kérdés, hogy hisszük-e ezt? Illetve hogy így fogadjuk-e Isten Igéjét? És ilyen következménye van-e ránk nézve az Ige hallgatásának, hogy a bűntől meg akarunk szabadulni? Vagy hallgatjuk az ígét, látjuk a világosságot, és nem érdekel az, amit megvilágít, élünk ugyanúgy tovább? Isten keres minket. Hiszük-e ezt? Az elveszettet is, de a hívő embert is. És kérdés, hogy ez a mi hitünk, hogy Isten keres és hív minket, válaszádsra késztet-e téged, hogy te is elkezd keresni Őt, hogy elkezdj törekedni az engedelmessegre, a szeretetre, a hálaadásra?

Végül pedig, de nem utoljára, Jézus Krisztus a harmadik állapotunkról beszél, ez pedig az, hogy Isten megtalált minket, mert erről is szó van a példázatokban, mindháromban. Hadd fogalmazzak így, hogy ez a megtalálás Isten keresésének elsődle-

ELVESZETT, KERESETT, MEGTALÁLT

ges célja. Mit jelent az, hogy Isten már megtalált minket? Most hadd fogalmazzak kicsit furcsán. Nem azt, hogy gyülekezetbe járunk. Nem azt, hogy fejből tudjuk a református énekeket. Nem azt jelenti, hogy már konfirmáltunk, vagy Bibliát olvassunk. Nem azt jelenti, hogy hit és meggyőződés nélkül utánozzuk a keresztyén viselkedést. Mindezek nagyon fontosak, nem ezek ellen akarok beszélni. De attól még, hogy ezek jelen vannak valakinek az életében, nem jelenti azt, hogy megtalálta őt Isten! Eljárhatunk gyülekezetbe, tudhatjuk az énekeket, olvashatjuk a Bibliát, viselkedhetünk úgy, mint a keresztyének – még nem biztos, hogy újjászületett emberek vagyunk. Mert mit jelent megtalálva lenni? Csak néhány gondolatot hadd emeljek ki az Igéből. Például azt, hogy elhiszem, hogy a Pásztor mentett meg engem a veszedelemtől, a pusztulástól, hogy a Pásztor jött utánam, a vállára vett, és megmentett, és hazavitt. Ő keresett meg engem. Azt jelenti megtalálva lenni, hogy egy nyájhoz tartozom, ami az Övé, a többi bárányhoz, nem egyedül vagyok megmentett, hanem sokakkal együtt, akiket Isten testvéreimnek nevez. Azt jelenti megtalálva lenni, hogy a Szentlélek az Igén keresztül új megvilágításba helyez mindent az életemben, és ezért számomra az Ige mindig különleges, akár hallgatom, akár olvasom azt, akár gondolkodom arról. Az Igének alárendelem az életemet (és nem fordítva: az életem alá rendelem az Igét). Megtalálva lenni azt jelenti, hogy az Atyával együtt élek, hogy hiszek Isten kegyelmében, és igazat adok Neki, békességben vagyok Istennel, azaz a bűneim kérdése rendezve van Ővele. Mert az Atyával együtt lenni azt is jelenti, hogy bocsánatot kértem már a bűneimért, azért, hogy nem szerettem Őt, hogy nem hittem Őbenne, hogy elhagytam, és nem törődtem Ővele. Megtalálva lenni annyit jelent, hogy helyreáll Vele a kapcsolat, hogy hit által ismét Vele élek, hiszek, és ez a hit állandó kapcsolatot jelent az én mennyei Atyámmal, Benne bízom, Benne reménykedem.

Jézus Krisztus arra is rámutat, hogy a megtaláltakra egyvalami különösen is jellemző: ez pedig a lelki öröm egy bűnös ember megtérésén. Az egész történet ezzel kezdődött. Mielőtt Jézus elmondta volna ezt a 3 példázatot, az történt, hogy olyan emberek csoportja, akiket a köznyelv csak bűnösöknek nevezett, a vámszedőkkel együtt, a másik bűnös csoporttal együtt, Jézushoz mentek. Olyan emberek, akik a mindennapi életben látványosan elbuktak, úgyhogy mások is tudtak erről, mert nem tudták leplezni bűneiket. Elbuktak lopásban, rossz szándékban, elbuktak abban, hogy önzők, elbuktak akár a házasságuk területén, elbuktak feleségként, férjként, édesapaként, édesanyaként, és még lehetne sorolni. Bukott emberek, akiknek a bűnük köztudott. Ezek az emberek odamentek Jézushoz, és Ő fogadta őket. De nem pusztán ennyiből állt a dolog: Ő örömmel volt együtt velük. És az ő megtérésük felett örült mindenekfelett. Ott voltak azonban a farizeusok is, a képmutató vallásoskodók, akik azt hitték, hogy hisznek Istenben, de közben a saját maguk által kitalált bálványt imádták. Nevezhetjük ezt a bibliai Istennek, vagy Jóistennek, vagy Jóistenkének, de a maguk által kitalált istenben hittek. Ők hogy fogadták ezeket a bűnösöket? Elutasítva. Elkezdenek morgolódni, hogy mit jelent az, hogy Jézus ilyen bűnösökkel összeáll. Miért foglalkozik egyáltalán velük? Magukat igazaknak tartották. Olyan jó embereknek, akik majd, ha Isten elé állnak, elmondhatják: nézd, Istenem, milyen jó életet éltem, milyen jó ember vagyok, én megérdemlem a mennyországot. Hadd mondjam így: ők is elveszettek voltak, csak ők vallásoskodásukkal együtt voltak elveszettek. Jézus figyelmezteti őket: ha hinnének Istenben, akkor az angyalokkal együtt örülnének az elveszettek megtalálásán, „*egy bűnös ember megtérésén*”.

Mert a példázatokban ez az öröm közös, mindhárom példázat hangsúlyozza ezt. A pásztor mit tesz, mikor hazaér a megtalált báránnyal? Összehívja barátait, szomszédait, hogy vele együtt örüljenek annak, hogy meglett az elveszett bárány. Mit mond Jézus? Az angyalok is örülnek a mennyben. Kik a barátok? Az angyalok, Isten gyermekei együtt örülnek annak, hogyha Jézus megment egy elveszett bárányt. Az aszszony ugyanezt teszi, mikor megtalálja a pénzt: összehívja a szomszédait, és együtt örvendezésre szólítja fel őket. Az atya pedig külön lakomát szerez elveszett fia hazatérése alkalmából. Mit mond róla? Olyan volt, mint aki meghalt. Mert ez az én elveszett fiam „*meghalt, és feltámadott, és elveszett, és megtaláltatott*”. És hadd tegye fel kérdésként az Ige: nekünk van nagyobb örömünk ennél? Az a baj, hogy sajnos igen. Pedig nem ez az egyik legnagyobb öröm az életben: látni Isten kegyelmes, mentő munkáját, látni egy halott embert életre kelni, egy elveszettet hazaérkezni? Ez a fajta lelki öröm a hívők sajátja, nemcsak azért, mert ők maguk is megtaláltattak egykor, hanem azért is, mert Isten, ha Vele együtt élünk, osztozódik velük az örömeiben is. Tehát Isten ezt az örömet adja az Övéinek. Az öröm oka pedig mindaz, amit Isten tesz és tett értünk, az, hogy keres és megment minket, és bűnös társunkat is. Miénk-e már a megtaláltak öröme? Isten megtalált-e már minket? És tudunk-e örülni mások megtérésén?

Látjuk tehát, hogy hogyan keres minket a Szentháromság Isten, és Jézus mit tanít erről. Értjük ezt a 3 állapotot. És most hadd világítsak rá arra, hogy nincs olyan ember, aki kibújhatna valamelyik alól, mert az egész emberiség: a testvéreink, a gyermekeink, a munkatársaink, a szomszédaink a 3 állapot közül az egyikben élnek és vannak. Mert valaki vagy elveszett, vagy most keresi Isten őt, vagy már megtaláltatott. Jézus Krisztus magához hív minket, hogy higgyünk ebben az Ő munkájában! Azzal kezdtem az igehirdetést, hogy korunk embere keresi magát, próbálja minél jobban megérteni, hogy kicsoda az ember. Isten válasza ez: egy elveszett teremtmény, aki hátat fordított szerető Teremtőjének, de olyan teremtmény, akit még elveszett állapotában is keres az Úr, és meg akar találni azért, hogy megmentse. És ha megtalálta, vele megoszson mindent: örömét, és örökséget adjon neki. Ha hisszük ezt, akkor ne kövessük ezt a korunkbeli divatot, ne önmagunkat keressük, hanem azt az élő Istent, aki a mi egyetlen reményünk és válaszunk életünk fő kérdésére. Őbenne, higgyük el, magunkat is meg fogjuk találni. De először Őt kell: Őbenne higgyünk, Őhöz forduljunk, válaszoljunk az Ő kereső szavára, és adjunk hálát azért, hogy Ő megtalál bennünket, és dicsőítsük Őt ezért.

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked azt, Úr Jézus Krisztus, hogy Te az ember keresésében egészen odáig elmentél, hogy egy lettél közülünk, hozzánk hasonlóan emberré lettél, kivéve a bűnt, megtapasztaltad ennek az életnek minden kísértését, nyomorúságát, a bűn terhét magadra vetted, és egészen a golgotai kereszting elmentél azért, hogy megkeress és megtarts bennünket. Urunk, nem mindig világos ez az elveszett voltunk, és gyakran ezért hanyagolunk el Téged, nem keressük a Veled való kapcsolatunkat, azt hisszük, hogy van az életünknek olyan órája, napja, amikor Nélküled is elboldogulhatunk, pedig Nálad nélkül semmit sem cselekedhetünk. Köszönjük Neked, hogyha már adtál hitet elfogadni elveszett voltunkat, még hogyha ennek teljes értelmét és mélységeit nem is tudjuk sem megérteni, sem átérezni, a veszélyt pedig még kevésbé látjuk, hacsak Igéd meg nem mutatja számunkra, hogy mi az, ami ránk

ELVESZETT, KERESETT, MEGTALÁLT

vár. De tapasztaljuk a bűn nyomorúságát, csábító voltát, azt is, hogy hogyan gyűr le, és győz le bennünket. Ezért köszönjük Neked, hogyha már leleplezted ezt a számunkra legveszélyesebb gonoszt, és köszönjük, hogyha már megkerestél bennünket.

Urunk, köszönjük, hogy ma is zajlik ez a keresés. Köszönjük, hogy keresed szeretteinket is, azokat, akik még nem találtak meg Téged. Könyörgünk, szólítsd meg azokat is, akik akár már régóta hallgatják igédet, akár itt közöttünk, vagy más gyülekezetekben, vagy akik azt hiszik, hogy rendben van Veled való kapcsolatuk, de valójában még nincs. Kérünk, hogy találd meg őket, beszélj a szívükre, a Te igéden keresztül találd meg és szólítsd meg őket.

Könyörgünk a bűnből való szabadulásért is, Te add azt meg nekünk. Add, hogy a Veled való kapcsolatunkban ne csak a jó lelkiismeretünk miatt bízzunk abban, hogy megbocsáttattak a mi bűneink, hanem ez indítson bennünket valódi változásra, arra, hogy könyörögjünk új erőért, könyörögjünk az engedelmesség lelkéért, azért, hogy bűneinket meg tudjuk utálni, tagadni és elhagyni, és új életben járni. Kérjük, hogy a Szentlélek teremje meg gyümölcsét bennünk. Imádkozunk azért, hogy tudjunk válaszolni a Te hívásodra, naponként Hozzád térni, Benned reménykedni. Köszönjük Neked ezt az irgalmas szeretetedet, hosszútűréseidet, türelmedet, irgalmas voltodat. Kérünk, hogy hadd legyen reménységünk ez minden nap, adj hitet Benned, Úr Isten, és hadd bátorítson minket az az ígéreted, hogy velünk leszel addig, amíg szemtől szembe meg nem látunk Téged.

Kérünk, áldj meg minket így családjainkban, munkahelyünkön, itt a gyülekezetben úgy, hogy mindenhol Veled lehessünk, mert Te ott vagy mindenhol. És kérünk, hogy ez, amit Te értünk tettél és teszel, hadd indítson minket hálaadó és Benned örvendező életre. Bűneink akármennyire is megszomorítanak minket, és akármennyire is fáj mindaz, amivel megbántanak, kérünk, hadd legyen Benned való örömünk annak forrása, hogy naponként Téged imádjunk és szeressünk. Erre vezess minket Szentlelked által kegyelmedből, szent Fiadért!

Ámen.

215,1-4. ének

1. Eltévedtem, mint juh, Eltévedtem, mint juh, A bűnösök útjára,
Ó, segíts, Jézusom, Őriző pásztorom, Hogy ne jussak romlásra.
Te ontál drága vért Elveszett juhokért, Viselj gondot a nyájra.

2. Én is juhod vagyok, Én is juhod vagyok, Nyájadnak legkisebbje,
Kit te megtéríthetsz, Bűnből kivezethetsz A szép kies helyekre.
Kérlek azért hitből, Töredelmes szívből, Fogadj, végy kegyelmedbe.

3. Ím, előtted állok, ím, előtted állok, Ajtód előtt zörgetek,
Bár titkos bűnökkel És nyilván lévőkkal Vétkeztem teellened:
Kérlek mindazáltal, Nagy irgalmassággal Fogadd vissza gyermeked.

4. Bár a hit szívemben, Bár a hit szívemben Oly kicsiny, mint mustármag,
Mégis bármi gyenge, Szentlelked nevelje, Nevelje fel nagy fának,
Hogy terjedjen ága És legyen virága Kedves néked, Urának.